

کسب اسم چیست، آیا اسم‌ها ویژگی‌ها و دارایی‌های ما هستند؟

تفاوت شناخت و دانایی با کسب اسم چیست؟

ما از زمانی که توانایی درک زبان را پیدا کردیم، با اسم‌های مختلفی روبه‌رو بوده‌ایم. اما شاید مدت‌ها طول کشید تا متوجه شدیم که به‌دست آوردن هر اسمی آسان نیست. کسب اسم برای خود روندی دارد و بدون تلاش ما امکان‌پذیر نیست. در زمان کودکی آزادانه هر کدام از اسم‌هایی که می‌شناختیم را انتخاب کرده و مشغول وانمود کردن می‌شدیم با این تصور که با این کار قابلیت‌ها و ویژگی‌های آن اسم را هم از آن خود کرده‌ایم. مثلاً گاهی خود را مامان، بابا، پلیس، خلبان، دکتر و... می‌نامیدیم و شروع به رفتار کردن در قالب هریک از این اسم‌ها می‌کردیم. احتمالاً بیشترین تعجب را زمانی تجربه کرده‌ایم، که فهمیدیم با گذاشتن یک کلاه خلبانی یا پوشیدن یک لباس پلیس یا مراقبت کردن از عروسک‌مان نمی‌توانیم تبدیل به خلبان، پلیس و یا مادر شویم.

اسم داشتن یا تبدیل شدن به هر کدام از این اسم‌ها نیازمند کسب مهارت و تحمل زحمات‌های فراوان است که البته ما در زمان کودکی معصومانه در حال تمرین کردن این سازوکار بودیم. در حقیقت تا زمانی که چیزی تبدیل به دارایی ما نشود، نمی‌توانیم ادعایی در کسب و به‌دست آوردنش داشته باشیم. ما در این مقاله می‌خواهیم بدانیم؛

● اسم چیست؟

● کسب اسم چه اهمیتی دارد و به چه معناست؟

● آیا به دست آوردن هر آگاهی و علمی لزوماً منجر به کسب اسم می‌شود؟

● در نهایت کاربرد این اسم‌ها چیست و آیا کسب اسم تنها محدود به امور دنیایی ما می‌شود؟

همیشه دانایی به معنی توانایی نیست

کسب اسم در حقیقت به معنای به‌دست آوردن و دارا شدن یک ویژگی‌ست و معمولاً به سادگی انجام نمی‌گیرد. اجازه بدهید برای بازتر کردن موضوع از مثالی کمک بگیریم. می‌دانیم که یک ورزشکار مبتدی برای تبدیل شدن به یک قهرمان مسیری طولانی را در پیش دارد. اگرچه او بارها اجرای فن‌های مختلف به‌وسیله قهرمانان رشته خود را دیده و از لحاظ تئوری از روند انجامشان اطلاع دارد، اما از آنجا که تمرین‌های مناسبی برای کسب آن مهارت‌ها انجام نداده، هنوز این آگاهی‌ها و اطلاعات در وجودش به‌صورت یک توانایی بروز نکرده است و طبیعتاً کسی او را به اسم قهرمان نمی‌شناسد.

یک ورزشکار برای رسیدن به توانایی و مهارت، هزاران بار یک فن را تمرین می‌کند تا اینکه در نهایت آن را در وجود خود به یک شگرد تبدیل کند. البته این فرمول و روش تنها محدود به مثال بالا نمی‌شود و در تمام رشته‌های ورزشی، تحصیلی و شغلی هم به همین ترتیب است. یعنی چیزی که یک دانشجو در کلاس‌های درس به حافظه‌اش می‌سپارد، حجم دانایی‌اش را هر روز بیشتر از قبل می‌کند و مجموعه این دانایی‌هاست که عناوین مختلفی مثل کارشناس، مهندس، دکتر و غیره را برای او به همراه دارند؛ اما اگر دانش این دانشجو محدود به محفوظات ذهنی‌اش باشد، هرچند که هر کدام از این عناوین را هم مال خود کرده باشد، برایش سودی ندارد.

در واقع تا زمانی که آن دانسته‌ها را به کار نبسته و آنها را در خود تبدیل به توانایی نکرده است، با کسانی که آن دانش‌ها را کسب نکرده‌اند، تفاوت چندانی ندارد، جز اینکه دیگران در استفاده‌های دیگری از عمرشان برده‌اند، در حالی که او تنها مشغول اضافه کردن محفوظات ذهنی‌اش بوده است!

اسم چیست و چگونه کسب می‌شود؟

هیچ ورزشکاری بدون داشتن مهارت لازم در اجرای یک فن توانایی امتیاز گرفتن از حریف خود را ندارد و چه بسا اگر فنی را اجرا کند که انجام آن ملکه ذهنی‌اش نشده، امتیازات زیادی را هم به حریف واگذار کند. دانش یک دانشمند هم از همین قاعده پیروی می‌کند و زمانی کاربرد دارد، که در وجود صاحبش تبدیل به مهارت شده باشد.

در واقع حلقه‌ای که دانش را به مهارت وصل می‌کند، چیزی به جز انجام دادن تمرین‌های پی‌درپی نیست. تمرین است که دانش‌آموز را در حل مسأله، ورزشکار را در اجرای فن، پزشک را در معالجه بیمار و نقاش را در نقش‌زدن قوی و ماهر می‌کند. به عبارت دیگر ما در هر کدام از این موارد، با انجام دادن تمرین‌های مداوم در حال کسب اسم و ایجاد کردن یک صفت در خود هستیم. یک هنرآموز نقاشی با سال‌ها تمرین از روی دست استادش، به مرور صفت نقاشی را در خود پرورش می‌دهد، تا در نهایت به اسم نقاش شناخته شود.

در حقیقت «اسم» همان چیزی است که ما با کسب دانش و انجام تمرین آن را به دست می‌آوریم. کسی که هم در نقاشی مهارت دارد، هم شاعری می‌کند و هم آشپز ماهری است، در واقع توانسته «اسم»های مختلف «نقاش»، «شاعر» و «آشپز» را در خود به ظهور برساند.

به این ترتیب به این تعریف می‌رسیم که اسم یعنی ذات ما به‌علاوه یک صفت. یعنی وقتی ما صفتی را در خودمان رشد داده و به تعالی می‌رسانیم، به یک اسم رسیده‌ایم که این اسم می‌تواند مربوط به هر مرتبه‌ای از مراتب پنجگانه وجود ما یعنی مرتبه جمادی، گیاهی، حیوانی، عقلائی و یا فوق‌عقلانی باشد.

دامنه کاربرد و اهمیت کسب اسم

جالب اینجاست که ما حتی در زمان نوزادی هم اسم‌های مختلفی را با خود به همراه داریم! در رحم مادر با ایجاد اندام‌های مختلف، توانایی‌های زیادی مثل دیدن، شنیدن، حرکت، تنفس و... برای ما فراهم می‌شود. در واقع ما پیش از تولد به دنیا به اسم‌های مختلفی مانند «بینا»، «شنوا»، «توانا»، «پویا» و بسیاری اسم‌های دیگر مجهز می‌شویم، تا بتوانیم در محیط دنیا از آنها استفاده کنیم و نداشتن هرکدام از این اسم‌ها ابتدای گرفتاری ما در دنیاست.

در درس‌های گذشته آموختیم که هر کدام از ما در مسیر خلقتمان با دو تولد روبه‌رو هستیم؛ تولد به دنیا و تولد به آخرت و لازمه داشتن یک زندگی سالم در هر کدام از این محیط‌ها، داشتن لوازم زندگی سالم و کاملی است که متناسب با زندگی در آن محیط باشد. همان‌طور که رحم مادر محل ساختن بدن دنیایی ماست، دنیا هم برای آخرت در حکم رحمی است که می‌توانیم در آن با اراده خود قابلیت‌های ذاتی‌مان را به فعلیت رسانده و به کسب اسم بپردازیم.

ما با پا گذاشتن به محیط رحمی دنیا که قابلیت سازندگی ابزارهای زندگی آخرتی را دارد، درست مانند جنین داخل رحم، باید به یک سری توانایی‌ها یا همان اسم‌ها مجهز شویم. این اسم‌ها توانایی‌ها و ابزارهایی هستند، که سلامت و امنیت زندگی ابدی و بی‌نهایت ما را در آخرت تضمین می‌کنند.

در درس‌های گذشته متوجه شدیم که ما برای زندگی آخرتی‌مان تنها و تنها نیازمند یک قلب سلیم هستیم. این قلب که همان جان و حقیقت وجود ماست، زمانی سلیم است که در رابطه با تولد به آخرت در سلامت و امنیت باشد و این امنیت زمانی به دست می‌آید که پیش از این تولد، یعنی در زندگی دنیا، اندام‌های زیستی آخرتی را فراهم کرده و به عبارت دیگر اسم‌های مختلفی را کسب کرده باشیم.

اهمیت آگاه شدن از این اسم‌ها و تبدیل کردن آنها به دارایی از این‌جا مشخص می‌شود که کسب هر کدام از این اسم‌ها وسیله‌ای برای بهرمندی از امکانات آخرت است و کمبود یا ضعیف بودن در هر یک از اسم‌ها به معنای ناتوانی ما در برقراری ارتباط سالم و در نتیجه استفاده از شرایط و امکانات زیستن در آخرت است.

ما در این مقاله متوجه شدیم که کسب هر دانایی منجر به کسب اسم نمی‌شود. کسب اسم روندی دارد و جز از طریق زحمت‌های فراوان و تمرینات پی‌درپی به دست نمی‌آید. اسم‌ها همان ویژگی‌ها و توانایی‌هایی هستند که در هر یک از ما به تعالی رسیده‌اند و ما برای بهره‌مندی از شرایط زیستی آخرت چاره‌ای جز کسب اسم و به دست آوردن قلب سلیم نداریم. آیا شما به اسم‌هایی که تاکنون برای خود کسب کرده‌اید، فکر کرده‌اید؟ این اسم‌ها در راستای شرایط زیستی آخرت عمل می‌کنند یا بر خلاف آن؟ نظرات خود را در این باره با ما در میان بگذارید.